

кучето си, което било много умно и пъргаво. Като се научилъ за нещастieto на богаташа, казалъ му: „Дайте ми единъ чорапъ и една обувка, които носи дѣтето, възможно е да го намѣря!“

Индиецътъ далъ обувката и чорапа на кучето да ги помирише. Умното животно веднага разбрало въ какво се състои работата. Изкочило на двора и почнало да души. То се мъчило да попадне въ диритѣ на изгубеното дѣте. Не се изминало много врѣме и сполучило. Съ отпусната глава и съ прикованъ въ земята погледъ, то се отправило къмъ гората. Слѣдъ него вървѣлъ и индиецътъ.

Въ гората индиецътъ изгубилъ слѣдитѣ на кучето. Дълго врѣме го търсилъ навсѣкъдѣ. Най-послѣ чулъ радостното му квичене, а слѣдъ малко се явило прѣдъ него. Очитѣ му горѣли въ огънь, тѣлото му изпотено и едва дишело отъ умора. Слѣдъ радостно умилкване около господаря си, то тръгнало напредъ.

Дълго врѣме вървѣлъ индиецътъ слѣдъ него. Най-сетнѣ кучето се спрѣло прѣдъ единъ храсталакъ. Тамъ лежало измъченото отъ гладъ, умора и страхъ момченце. Слѣдъ малко отчаяниятъ баща държалъ въ прѣгръдкитѣ си милото си дѣте.

